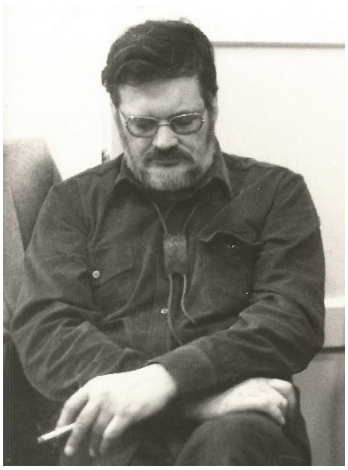
Farkas László

Másképpen Simonffyról

A kópéról. A szertelen tréfacsinálóról, a vagabundról, – és az önsorsrontóról.

Szabó Ede tette le a főszerkesztői asztalra az Új Írás első esztendejében *A csupasz idegen* című novellát, azzal, hogy „ itt egy fiatal prózaíró – eddig kirakatrendező volt –, ezennel föl van fedezve…" – és okítgatta, istápolta őt, nyesegette a vadhajtásait. Nyertünk egy írót és egy szívbéli jó barátot.

(Mulatságos, hogy amikor, 1975-ben Simonffy már a lap munkatársa volt, letett egy írást Juhász Ferenc főszerkesztő asztalára, rátűzve egy tépett kis cetli: „Ez az Esterházy egy fél éve jár hozzám, ez az írása már elég érettnek látszik, hogy közöljük. Az illető valami ügyintéző egy cégnél"…)

Kifogyhatatlan volt a mókákból. Valami pornó magazinból kivett egy lapot, amelyen egy meztelen férfi állt egy ásóra támaszkodva, alatta filctollal: „*Hogyan ássuk fel a pilisszentkereszti telket?"* Odatámasztotta a naptáramnak. – Még nem voltam bent, amikor egy jeles költőnő keresett, és beküldték várakozni a szobámba.

Súlyosabb volt, amikor egy plakátot igazított meg. Egy ijedt nő hátrapillant egy kutyára, amelyik belekapott a bugyijába, húzta róla lefelé. Andris a kutya feje helyére – Ceausescu fejét ragasztotta. Már egy hete ott volt a kép az ajtó mellett a falon, mindenkit beküldtek megtekinteni, s jót nevetni, amikor bejött hozzám a legtekintélyesebb idős erdélyi költő, nemrég szabadult a börtönből. Ahogy ráfordult a plakátra, visszakapta a fejét. Zavartan mondott valamit, sápadtan, óvatosan újra oda pillantott, aztán kimentünk a szobából. Egyikünk sem nevetett. – Megértettem valamit.

Nagyon szeretett játszani. Órák hosszat tarokkozni. „Dörgő színhiányt teremtünk" szerette mondani, s elbukta a partit. Föl-följött a Czakó utcai futballpályára, edzéseinkre vagy meccseinkre, de mezt nem volt hajlandó húzni, csak fényképezte, kisfilmezte a vergődésünket.

Szeretett meglepetést szerezni: amikor Varsóban Szakonyi Károllyal és a Balázs Béla stúdiósokkal a Bristolban söröztünk, fölfedezte, hogy a mosdó csempéjében benne van egy kocka a gyártó cég emblémájával: Zsolnay, Pécs. – A baráti körhöz tartozott Keresztes Ági költő, a

Zsolnay–Matyasovszky családból. „El kell vinnünk neki, gyere, itt a körömollóm, kikaparjuk!" Egy negyed óra után föladtuk.

Ötletgazdag volt és talpraesett. Új Írás estet kezdtünk, harmadikként, fő attrakcióként Baranyi Ferenccel. Feri késett, de el kellett kezdenünk, mert ott ültek a párnákon az Illés Együttes tagjai is, „utódzenekarunk". Elmondtuk a magunkét, majd András odasúgta: „Elkezdem Feri 2-a szövegét…" „Kölyökkutya koromban, amikor…"

Feri befutott, mentegetőzött, s már kezdte volna a kölyökkutyával, de Andris odasúgta neki: „A 2-b-t mondd, emezt már elmondtam…"

Persze, a bográcsozás! Simonffy híres lecsója, könyvet is írt *Az igazi lecsó* címmel. A Pilisben is készült ez a varázsétel, iszogatás közben, s amikor felraktuk az asztalra, éppen csak nem imádkoztunk. Fölséges volt. Ahogy fogyott, egyre jobban kiadta a zamatát, soha nem érzett ízét. Én ámuldoztam legjobban. – A végére járva András azt mondta: „Kicsit odakapta…"

Ekkor lehetett, vagy inkább akkor, amikor András filmjét forgatták Pilisszántón (az elhagyott gémeskútra odafestették, hogy Shell…), s a szerző ebédidőben áthozta a főszereplő színésznőt Szentkeresztre. Vendégként ott volt még a faluból az orvosék kutyája, a kis dakszli, Sutyi, aki, mint mindig, ha meglátta a kocsinkat, feljött utánunk. A színésznő rajongva dédelgette, simogatta, puszilta, és megkérdezte: hogy hívják a drágát? „Szopornyica" mondta András. – Hol találom a mosdót? – kérdezte a színésznő.

Az eddigi történetekben nem említettem az egyik mellékszereplőt, Mister Alkoholt. Pedig többnyire jelen volt. A New-York palota negyedik emeletén a belső szobánkból egy néhány méteres úton, a függőfolyosón (Sóhajok hídjának neveztük) át lehetett menni a büfébe. Amikor kellemetlen író jött, ott menekültünk. De ok nélkül is. András nem sokat ivott, inkább fröccsözött, de sokat. Ott töltötte a fele munkaidőt. Üveg bor, szódásüveg az asztalon. Néha munkaidő után is…

Elszegődött Dukára. Vállalta, hogy a Takáts Judit kastélyt rendbe hozza, alkotóházat formál belőle. Lementünk ketten-hárman segíteni, de nem segíthettünk, mert a szomszédban lakott egy tehetséges, tehát alkoholista festőművész barátja, őt látogattuk.

Adódtak nehéz helyzetek is. – Módos Péterrel tartottunk író-olvasó találkozót Inotán. A vége felé megjelent András hórihorgas alakja a terem végében, vidáman integetett. Még néhány mondat, s mentünk a büfébe. Fogta a kezét a hatévesnyi kisfiának, Balunak. Kiderült, mitől csillogott András szeme. Újságolta, most vette át az új Ladáját. Megivott még egy fröccsöt, s mondta, hogy értünk jött, „megkocsikáztatlak benneteket!" – Minket aztán nem. Gyertek velünk a busszal, majd holnap eljössz a

kocsiért. De nem. Balu sírós szemmel kérdezte: „Laci, te nem bízol az én apukámban?" Gyerünk, mondtam. Egyszer meg kell halni.

Aztán rosszabbra fordult. Mondták, kórházba vitette Csoóri Sándor, funkciók álltak le, hatalmasra dagadt, harminc liter vizet kellett elvenni tőle. Mentünk látogatni, borzasztó volt. Ismertem ezt apámtól, semmit nem reméltem.

De vele volt az isten, fölépült. Megint az a kedves kópé lett, aki volt. A halált is kicsúfolta, a Török utcai pincekocsmába összehívta azokat, akik meglátogatták őt, s a termet berendezte kórháznak. A fehér fogason infúziós készlet, alatta ágytál, (s a fő étel természetesen *kacsa*), a kocsmárosné fehér köpenyben… Volt kacagás.

Őszig bírta. Akkor kiment olasz barátaihoz, és az olasz vörösbor kedvéért visszatért a mámoristenhez.

Kisorosziban temettük, fagyban, hóban.